

# РЕШЕНИЕ

№ 86

гр. Карлово, 16.03.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – КАРЛОВО, II-РИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на шестнадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Владимир Ст. Иванов

при участието на секретаря Цветана Т. Чакърова  
като разгледа докладваното от Владимир Ст. Иванов Гражданско дело № 20225320100011 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по обективно съединени иски с правно основание чл.127, ал.2 и чл.127а, ал.2 от СК, предявени от Д. С. К., ЕГН: \*\*\*\*\*, от гр. К., ул. „П.“ №\*\*\*, ет.\*, ап. №\*, чрез адв. Е. П. против П. Г. Г., ЕГН: \*\*\*\*\* от гр. К., ул. „Д.“ №\*, вх.\*, ет.\*, ап.\*.

Ищецът твърди, че с ответницата по настоящото дело заживели на семейни начала през 2016 г. На 10.06.2018 г. се родил синът им С. Д. К.. Двамата с ответницата сами отглеждали сина си в апартамент, собственост на нейния брат, находящ се в гр. К., ул. „Д.“ №\*, вх.\*, ет.\*, ап.\*. В началото на месец май 2021 г. с ответницата се разделили. Ищецът напуснал съвместно обитаваното жилище, а тя и синът им останали да живеят в него.

При раздялата ищецът оставил на ответницата всички движими вещи, необходими за домакинството, които закупили с нея по време на съвместното им съжителство с цел тя да не изпитва каквито и да било трудности при отглеждане на сина им. Освен това при раздялата ищецът ѝ оставил и пари, с които да посрещне нуждите на детето през текущия месец. А от месец юни и до настоящия момент по уговорка, постигната помежду им, всеки месец превеждал по нейната банкова сметка сумата от 200 лв. за

издръжката на С.. През месец юли 2021 г. ответницата и синът им постъпили за няколко дни в болница. Тя настояла за този месец ищецът да ѝ преведе по-голяма сума – 300 лв., за да бъде „компенсирана“ за ползвания отпуск по болест. Наред с тези пари, които ищецът превеждал за издръжка на детето, той постоянно давал и допълнителни средства за него – за лекарства, купувал му различни неща, от които имал нужда или давал пари за тяхното закупуване. Когато се налагало, с личния си автомобил карал детето и ответницата до П. за медицински прегледи. От приложените към настоящата искова молба шест броя приходни квитанции било видно, че от настъпване на раздялата между съпрузите през месец май М.лата година и до края на същата, ищецът плащал и таксата за детска градина на детето с изключение само на дължимата такава за месеците септември и октомври. Правел всичко това с осъзнатото желание да осигури всичко необходимо за сина си според възможностите си.

Ищецът твърди, че при раздялата им с ответницата се уговорили, че ще има възможността да запази максимално пълноценна връзка с детето, че ще може да го взима през седмицата и уикендите за по-продължителен период. След раздялата им той се установил и живеел при своите родители, като поел и припадащата му се част от наема. Видно от приложените към настоящата искова молба Договор за наем от 01.02.2009 г., те били наематели на апартамент, находящ се в гр. К. на ул. „П.“. Апартаментът се състоял от хол, кухня, спалня, детска и сервизни помещения. В този апартамент ищецът ползвал самостоятелно една стая наред с общите помещения, като хол, кухня и сервизни помещения. Когато синът му бил при него, той спял в тази стая. В апартамента ищецът и родителите му осигурили много добри условия за детето.

След раздялата с ответницата, тя първоначално спазвала уговорката им и му позволявала да взима детето. Постепенно помежду им започнали да възникват спорове за това, кога да го взима и да го връща в жилището ѝ. Понякога ответницата не отговаряла на обажданията му, когато по уговорка трябвало да вземе детето. Друг път, просто отказвала да му го даде. Наред с това имало случаи, когато тя самата му се обаждала да го вземе още от четвъртък и да остане при него до понеделник, когато баща му го водел на детска градина. Между него и С. имало изградена много силна връзка, която ищецът държал да запази и доразвие с годините и неговото израстване.

Счита, че макар и разделени с ответницата, синът им не бива да страда от тази раздяла и трябва да има пълноценна и хармонична връзка и с двамата си родители. Както ищецът не можел да замени ответницата като майка на сина им, така и тя не можела да го замени в качеството му на негов баща. Синът им, както и всяко едно дете, се нуждаело и от двамата си родители. За ищеца било неприемливо режимът му на лични отношения с детето на практика да зависи от едноличното решение на майката. Все пак те с ответницата били равноправни родители на С. и трябвало да взимат съвместно всички решения, които го касаят.

Ищецът бил изключително щастлив, когато синът му идвал при него за по-продължителен период от време и искал да бъде колкото е възможно по-дълго с баща си. Винаги бил грижовен и отговорен родител, който разбирал и поставял нуждите на детето си на първо място. В жилището, в което живеел, имало много добри битови условия, подходящи за детето. Не на последно място следвало да бъде отчетен и фактът, че по всяко време можел да разчита на помощта, както на двамата си родители, така и на сестра си, която била майка на две деца на възраст, близка до тази на сина му.

Ето защо ищецът желае да му бъде определен един по-разширен режим на лични отношения със сина му така, че не само да запази близката си връзка с него, но и да е в състояние да участва пълноценно в неговото отглеждане и възпитаване. Това щяло да бъде изключително в негова полза. За да бъде постигнато това, било необходимо не само да може да взима детето текущо през седмица и за един месец през лятото, както стандартно понякога се определял режимът на лични отношения. Счита, че би било добре за детето да може да прекарва личните си празници, както с баща си, така и с майка си. Полезно за неговото психическо и емоционално израстване щяло да бъде, ако може да прекарва с ищеца и неговото семейство и техните лични празници. Също така желаел при възможност да може да пътува със сина си, както из страната, така и в чужбина за екскурзии и почивки. Искал, доколкото му позволяват силите, да му покаже България и света и да преживеят това заедно.

Всичко изложено обуславяло правния интерес на ищеца от предявяване на настоящите иски.

Моли съда да постанови решение, с което:

1. Да му определи следния режим на лични отношения със сина му С. Д. К., ЕГН \*\*\*\*\*:

- всяка първа и трета седмица от месеца с преспиване, като взима детето от детска градина/училище в четвъртък след края на учебните занятия и го връща в понеделник в детската градина/училище за началото на учебните занятия;

- един месец през лятото/лятната ваканция с преспиване, който да не съвпада с платения годишен отпуск на ответницата, като взима детето в 9,00 ч. на първия ден и да го връща в 19,00ч. на последния ден от и в дома му;

- в четните години – първата половина от зимната и пролетните ваканции, а в нечетните години – втората половина на зимната и пролетната ваканции с преспиване така, както са определени за съответната учебна година от Министъра на образованието, като взима детето в 9,00 ч. на първия ден и го връща в 19,00 ч. на последния ден от и в дома му ;

- за два дни за Великден с преспиване, като в четните години взима детето в 9,00 ч. на Велика събота и го връща в 19,00 ч. на първия ден на Великден, а в нечетните години да го взима в 9,00 ч. на втория ден от Великден и да го връща в 19,00 ч. на третия ден от Великден;

- в четните години за два дни с преспиване за рождения и именния ден на детето – 10.06 и 20.08., като го взима в 9,00 ч. на самия ден и го връща в дома му в 19,00 ч. на следващия ден;

- за два дни с преспиване за рождения ден на ищеца – 06.12 и имения му ден – Д.ден, като в зависимост от това дали са учебни или почивни дните да взима детето от детската градина/училище след приключване на учебните занятия или в 9,00 ч. от дома му на самия ден и да го връща на следващия ден в детската градина/училище за учебните занятия или в дома му в 19,00 ч.;

- за по два дни с преспиване за рождените дни на родителите на ищеца – \*\*\*\* на баща му С. К. и \*\*\*\*\* на майка му М. К.а, като в зависимост от това дали са учебни или почивни дните, да взима детето от детската градина/училище след приключване на учебните занятия или в 9,00 ч. от дома му на самия ден и да го връща на следващия ден в детската градина/училище за учебните занятия или в дома му в 19,00 ч.;

- за по два дни с преспиване за рождените дни на племенниците на ищеца – Д., родена на \*\*\*\*\* и С., роден на \*\*\*\*\*, като в зависимост от това дали са учебни или почивни дните, да взима детето от детската градина/училище след приключване на учебните занятия или в 9,00 ч. от дома му на самия ден и да го връща на следващия ден в детската градина/училище за учебните занятия или в дома му в 19,00 ч.;

- по всяко друго време по взаимно съгласие между ищеца и ответницата.

2. Да постанови решение, заместващо липсващото съгласие на ответницата, ищецът да пътува със сина си в страните от Европейския съюз, Република Турция и Дубай с цел туризъм за срок до 14 (четиринадесет) дни за всяко едно пътуване.

Претендират се направените по делото разноски.

Ответницата, представлявана от адв. С. П.-К. оспорва частично предявените искове и предявява насрещен иск.

Не оспорва следните факти и обстоятелства, изложени в исковата молба: че с ищеца били във фактическо съпружеско съжителство от 2016 г. до месец май 2021 г., когато се разделили; че на 10.06.2018 г. се родило детето им С. Д. К., ЕГН: \*\*\*\*\*; че след раздялата им детето останало при майката, която полага непосредствените грижи за неговото отглеждане и възпитание; че ищецът заплаща месечна издръжка за детето в размер на 200 лв., считано от месец юни до момента, както и че е заплащал месечните такси за детската градина, с изключение на тези за месеците септември и октомври 2021 г.

Оспорва следните обстоятелства: че е възпрепятствала контактите между ищеца и детето; че отказвала да го дава; че ищецът е грижовен и отговорен родител; че между него и детето има изградена много силна връзка; че ищецът по всяко време може да разчита на своите родители и на сестра си да му окажат помощ за гледането на детето.

Твърди, че от раздялата им до момента винаги давала детето на ищеца, когато и за колкото време пожелал – понякога то оставало при него и по 10 дни, с преспиване.

Оспорва претенцията на ищеца да му бъде определен искания режим

на контакти, който бил много разширен и не отчитал потребностите на детето да бъде достатъчно време с ответницата и близкото ѝ обкръжение, както и факта, че той и родителите му живеят заедно, което давало възможност на последните да имат също достатъчни и пълноценни контакти с детето, когато то е при баща си. Исканият режим не бил съобразен и с възрастта на детето, неговите потребности и дневен режим, в това число посещенията на детска градина. Детето било само на три години и седем месеца, т.е. било във възраст, по-близка до тази, при която, съобразно създамата се трайна съдебна практика, контактите с другия родител и близкото му обкръжение са по-ограничени, в т. ч. и без преспиране. Исканият режим на контакти се доближавал до такъв, който фактически представлявал споделено родителство, което се отричало както от съдебната практика на ВКС, така и от психолозите, тъй като при него детето се обърквало, нарушавали му се стереотипите, начинът на живот, дневният режим, навиците и др., което създавало у него несигурност, раздвояване, тревожност, затваряне в себе си, неспособност да общува спокойно и свободно.

Отделно от това, от раждането на детето до момента то било най-вече с ответницата, привързано било силно към нея, страдало, когато се разделяли, тъгувало, когато не били заедно. В много от случаите, когато ищецът го взимал при себе си, го връщал болно, а понякога в такова състояние го бил водил и в детската градина, без да се погрижел да го заведе на лекар или да му закупи лекарства. Ищецът смятал, че е достатъчно да ѝ дава по 200 лв. на месец, като не желал да участва в други разходи. Детето често боледувало, което налагало закупуване на антибиотици и други лекарства, които били доста скъпи.

Оспорва претенцията на ищеца да му бъде определен режим на контакти в дни, които представляват лични празници на трети лица, както било посочено в исковата молба. Счита същата за неоснователна.

Относно предявения иск по чл. 127а от СК заявява, че до момента ищецът не бил поставял на обсъждане въпросите, касаещи пътуване на детето в чужбина и не бил искал нейното съгласие за това. Тоест нямали спорове относно напускането на страна, ищцата не била отказвала да даде съгласие, поради което неоснователно се искало съдът да постанови решение, с което да бъде заместено нейното съгласие.

Доколкото, обаче този въпрос бил поставен на обсъждане с предявяване на иска по чл. 127а от СК, реципрочно на претенцията на ищеца ответницата също заявява, че желае да може да извежда детето в чужбина, без да е необходимо съгласието на бащата

Ответницата моли съда да отхвърли иска на ищеца, а тя самата предявява насрещен иск, като моли съда да постанови решение, с което:

- да предостави на нея упражняването на родителските права върху малолетното им дете С. Д. К., ЕГН: \*\*\*\*\*.

- да постанови местоживееенето на малолетното им дете С. Д. К., ЕГН: \*\*\*\*\*, да бъде при майката;

- да осъди ищеца да заплаща на детето си С. Д. К., ЕГН: \*\*\*\*\*, чрез ищцата като негова майка и законен представител, месечна издръжка в размер на 220 лв., считано от датата на предявяване на насрещния иск – 17.01.2022 г., до настъпване на законна причина за нейното изменение или прекратяване, ведно със законната лихва за всяка просрочена вноска, от падежа ѝ до окончателното плащане;

- да разреши малолетното дете С. Д. К., ЕГН: \*\*\*\*\* да пътува в чужбина, придружено от своята майка П. Г. Г. или от упълномощено от нея лице, без ограничения в броя на пътуванията, тяхната продължителност и времето, през което ще се осъществяват, важно за всички страни в Европа, в т. ч. Обединеното Кралство Великобритания и Северна Ирландия, за Република Турция и Дубай, на екскурзии, почивки, гостуване, лагери, обучение, лечение и др., до навършване на пълнолетие или в определен от съда срок, но не по-малко от 5 години, считано от датата на влизане в сила на съдебното решение.

Моли на основание чл. 127а, ал. 2 във връзка с ал. 1 от СК във връзка с чл. 76, т. 9, пр. второ от ЗБЛД, в рамките на дадения срок за пътуване в чужбина, съдът да разреши да бъде издаден на детето документ за самоличност по чл. 13, ал. 1, т. 2 от ЗБЛД – международен паспорт, ако такъв не е издаден, при изтичане на срока на валидност на вече издаден такъв или при друга възникнала необходимост от това, без да е необходимо за тези действия съгласието на бащата.

Моли на основание чл. 127а, ал. 4 от СК, съдът да допусне предварително изпълнение на решението по чл. 127а, ал. 2 от СК.

Претендира направените по настоящото дело разноски.

В хода на делото е изменен размерът на претендираната с насрещния иск издръжка от 220 лв. на 250 лв. месечно.

С отговора на насрещния иск ответникът (първоначален ищец), чрез адв. Е. П. оспорва частично същия.

Не възразява родителските права по отношение на малолетното дете С. Д. К., ЕГН: \*\*\*\*\*, да бъдат предоставени за упражняване на майката и съответно – да бъде определено местоживее на детето по постоянен или настоящ адрес на същата.

Ответникът по насрещния иск оспорва изцяло твърденията на ищцата, че когато детето е при него, страда за майка си и изпитва какъвто и да било дискомфорт. Оспорва и твърдението ѝ, че не участва в допълнителните разходи, които се налага да правят за сина им, когато е болен. Твърди, че освен, че редовно изплаща издръжка за сина им в размер на 200 лв. месечно, плащал и допълнителните разходи за медицински прегледи и лекарства. Имало и случаи, при които ответницата искала да ѝ възстанови направени от нея такива разходи. Дори веднъж тя пожелала да компенсира разликата в трудовото възнаграждение, която била получила вследствие на ползван от нея отпуск за гледане на болното им дете. Абсолютно винаги ответникът удовлетворявал в цялост тези нейни желания.

Оспорва твърдението на ответницата, че споделеното упражняване на родителските права не било в интерес на детето и се отричало от психолозите и съдебната практика. По въпроса било налице Тълкувателно решение на ВКС, което само по себе си било показателно за това, че съдът не отрича тази правна възможност. Ответникът счита, че ако между родителите е налице разбирателство, толерантност и хармония в отношенията, то само от полза на детето щяло да бъде, ако се уговори споделено упражняване на родителските права. По този начин щели да се запазят нормалните и пълноценни отношения на детето и с двамата родители, то нямало да живее с мисълта, че единият родител е по-значим от другия. Когато между родителите има разбирателство, по-лесно било да се споделят между тях както отговорностите, така и разходите за детето. И не на последно място – детето не страдало от отсъствието на другия родител и не се чувствало като гост в дома му, а възприемало и този дом като свой собствен.



Оспорва по размер претенцията на ответницата относно размера на издръжката, която да заплаща за сина си. Уговорката помежду им била за сумата от 200 лв. месечно и тази сума той превеждал редовно по банковата сметка на ответницата. Наред с това давал пари за медицински прегледи и лекарства. Когато майката желала, той заплащал и таксата за детската градина.

От приложения актуален трудов договор било видно, че получава минималното трудово възнаграждение, определено за страната. Наред с това с родителите му живеели в квартира под наем и той участвал съответно в плащането на този наем, както и на комуналните разходи. Ето защо заявява, че по-висок размер на издръжката от този, който плащал в момента, бил свръх възможностите му. Готов бил да продължава да заплащат сумата от 200 лв. месечно.

Относно предявения от ищцата иск с правно основание чл.127а от СК, то реципрочно на заявеното от него в първоначалната искова молба, както и от ответницата в нейния отговор – не възразява, като счита, че е налице възможност двамата взаимно да дадат един на друг исканото съгласие, както за издаване на задграничен паспорт на детето, така и за негови пътувания в чужбина.

Оспорва изцяло претенцията на ответницата за заплащане на направените от нея разноски по делото.

Твърди, че в началото на настоящата година предложил на ищцата да сключат споразумение по чл.127 от СК по всички въпроси, касаещи упражняването на родителските права, местоживеенето на сина им, дължимата от него издръжка, както и режима на лични отношения с детето. Повод за това негово предложение било нежеланието на ищцата да му дава детето и това, че тя държала еднолично да решава кога и за колко време да му го даде. Тогава тя отказала да сключат такова споразумение, тъй като бащата не се съгласил да заплаща претендираната от нея издръжка в размер на 300 лв. Т.е. със своето поведение не бил дал какъвто и да било повод за предявяване от нейна страна на насрещните иски.

*Доколкото исковата молба и насрещният иск се основават на едни и същи фактически обстоятелства, то съдът намира, че по така предявените иски може да се произнесе с едни и същи мотиви.*

От събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, съдът намира за установено от фактическа страна следното:

От представеното удостоверение за раждане се установява, че страните са родители на малолетното дете С. Д. К., ЕГН: \*\*\*\*\*, родено от съжителство им на съпружески начала в периода 2016 г. – м. май 2021 г.

Не е спорно по делото, че към датата на подаване на исковата молба детето живее заедно с майката на адрес: гр. К., ул. „Д.“ №\*, вх.\*, ет.\*, ап.\*.

Безспорно е също така, че след фактическата раздяла бащата е плащал месечна издръжка за сина си в размер на 200 лева, както и таксите за детска градина – видно от представените с исковата молба преводни нареждания и приходни квитанции.

От представените Трудов договор №4/02.12.2019 г. и Трудов договор №3/25.02.2022 г. се установява, че ищецът (по първоначалния иск) е работил като „Технически сътрудник“ в „Д.-\*\*\*\*“ ЕООД – гр. К., с месечно трудово възнаграждение от 560 лева. От 25.02.2022 г. същият заема длъжността „О. а.“, като трудовото му възнаграждение е в размер на 710 лева месечно.

Страните не спорят, че ищецът живее с родителите си М. Х. К.а и С. Д. К. на адрес: гр. К., ул. „П.“ №\*\*\*, ет.\*, ап. №\*, което жилище ползват под наем – видно от представения Договор за наем от 01.02.2009 г. Същият е безсрочен, с наемна цена от 150 лева месечно.

От представеното от П. Г. Г. удостоверение изх. №676-9-446 от 18.01.2022 г. е видно, че за периода м. юли 2021 г. – м. декември 2021 г., включително, е получила от работодателя си В.Ф. \*\*\*\*\* – К. брутно месечно възнаграждение в размер на общо 5660,21 лева или средно по 943.36 лева на месец /бруто/.

П. Г. Г. представя медицински документи, рецепти и касови бележки за закупени лекарства, от които се установява, че малолетното дете често боледува и са правени разходи за лечението му.

От приложеното гр. д. №42/2022 г. по описа на РС К. се установява, че е образувано по молба на П. Г. Г. за издаване на заповед по ЗЗДН срещу Д. С. К. за извършено на 22.12.2021 г. спрямо нея и детето С. Д. К. домашно насилие. Молбата е отхвърлена с влязло в сила на 07.08.2022 г. решение.

От изготвения социален доклад на ДСП К. и приложените материали

за оценка на родителския капацитет на П. Г. и Д. К. се установява, че и двамата са отговорни родители, които проявяват нужната заинтересованост и грижи към детето. Жилищните условия при всеки от тях са подходящи за отглеждането на малолетния С.. Детето е силно привързано както към майка си, така и към баща си. Познава и роднините си по майчина и по бащина линия, има изграден приятелски кръг. Посещава детска градина „В. Л.“ - гр. К..

От показанията на свидетелката М. Х. К.а се установява, че е майка на Д. К.. Той и П. Г. живели на съпругески начала около три години в жилище, което закупили с общи усилия и средства. Имали едно дете – С., на \* години. През този период ищецът поне пет пъти си събирал багажа, но след това пак се връщал при ответницата. Очевидно отношенията им не вървели добре и в крайна сметка настъпила окончателната им раздяла. Майката и детето останали в семейното жилище, а ищецът заживял с родителите си в жилище под наем. Той бил грижовен баща и правел всичко необходимо за детето си както преди фактическата раздяла, така и след това. Всеки месец давал на ответницата по 200 лева за издръжката му, купувал дрехи, обувки и играчки. Когато се налагало, го водел на лекар, а при последното му боледуване останал заедно с него в болницата. Свидетелката и съпругът ѝ също помагали. Те много се радвали, когато могли да видят внука си, но майката правела всичко възможно да ограничава контактите на детето както с тях, така и с баща му. Срещите с него били редки, защото ответницата не искала то да се вижда с близките и роднините по бащина линия. Настройвала го срещу тях и не позволявала да им гостува, без да посочва конкретна причина. Когато все пак такива срещи се осъществявали, детето било изключително щастливо и не искало да си тръгва. Всички били много привързани към него, а и то към тях. Било обграждано с внимание и грижи и от баща си, и от неговите родители и роднини. Докато със сина ѝ живеели заедно, на свидетелката ѝ правело лошо впечатление, че майката извеждала детето през лятото, когато било много горещо и с часове го държала навън. Освен това често било мръсно, със стари, умалели и неизпрани дрехи. През зимата жилището им не се отоплявало добре и било студено. Баща му имал желание да го води на почивки и екскурзии, включително и извън страната.

От показанията на свидетелката П. А. С. се установява, че познава странните по делото. Била колежка и близка приятелка на П. Г., а с Д. С.

поддържала отношения, докато с ответницата живели заедно. Те имали общо дете, което след фактическата раздяла, останало при майката в семейното жилище на ул. „Д.“ в гр. К.. Там условията били отлични, апартаментът бил голям и обзаведен с необходимите мебели и електроуреди. Детето непрекъснато боледувало от отит, като нерядко се налагало да постъпва и в болница. При последния такъв случай баща му престоял с него няколко дни в болница „П.“ в П., тъй като майката по това време била в командировка. Три дни след тяхното изписване, детето пак се разболяло и отново се наложило да постъпи в болница, но този път с майка си. Тя била много добър родител – грижела се и за сина си, възпитавала го по най-добрия начин, не бил лишен от нищо. Впечатленията на свидетелката от бащата също били добри, макар контактите ѝ с него да били малко. Отношенията между двамата родители били много обтегнати след раздялата. В началото ищецът се виждал със сина си 2-3 пъти в месеца, но след това тези срещи станали по-редки. Основната причина била честите боледувания на С. и желанието на майката да го предпази. Макар и трудно, тя се справяла с разходите по отглеждането на детето. Работела като военнослужещ, но доходите ѝ невинаги били достатъчни, защото за С. се купували много лекарства. Освен това трябвало да плаща битови сметки и разходи в домакинството, които не били никак малки. От нея свидетелката знаела, че всеки месец бащата давал по 180 лева за сина си. Детето имало баба и дядо в с. К. – родителите на ответницата, която можела да разчита на тяхната помощ и подкрепа. При разговорите си, свидетелката и ответницата обсъждали и възможността да отидат на почивка с децата извън страната.

При така установената фактическа обстановка съдът, изграждайки вътрешното си убеждение прави следните изводи от правна страна:

Относно родителските права:

Основен критерий за решението при кого от двамата родители да живеят децата и произтичащите от това фактически последици, свързани с текущото осъществяване на родителските функции (материални грижи, възпитание, надзор), са интересите на самите деца. В тази връзка следва да се обсъдят родителските, възпитателските или моралните качества на родителите, тяхното и на децата поведение, желанието на децата и на родителите относно упражняването на родителските права и мерките за лични

отношения с другия родител, социалната среда, в която живеят децата след решението, жилищните, битовите и материалните условия и т. н. Във всички случаи съдът е длъжен да обсъди дали комплексът от тези обстоятелства се отразяват, и по какъв начин на положението на децата и на ефикасността на мерките, които определят същото. Желанието на децата и това на родителите относно упражняването на родителските права и мерките за лични отношения с другия родител, не са задължителни за съда /Решение №331 от 01.11.2013 г. по гр.д.№2181/2013 г.,IV г.о. на ВКС/.

В случая следва да бъде постановено детето С. К. да живее при своята майка. По този въпрос становището и желанието на родителите напълно съвпада и с преценката на съда.

Относно режима на лични отношения между бащата и детето:

От фактическа страна по делото безспорно се установи, че между родителите съществува неразбирателство, което рефлектира върху отношенията им. Ето защо режимът следва да бъде определен максимално подробно от съда и по начин, по който няма да е предпоставка за бъдещи конфликти между страните по делото.

Упражняването на родителските права от единия родител не означава, че другият се лишава от тях, нито че се освобождава от родителските си задължения. За да участва в живота на детето, на този родител следва да се осигури възможност да поддържа лични отношения. Както при определяне на мерките относно упражняване на родителските права, така и при регламентиране на мерките за лични отношения, приоритетни са интересите на детето, а несъмнено най-добрият интерес на детето не може да бъде постигнат без пълноценно общуване с родителя, комуто не са предоставени родителските права. Нито законът, нито съдът обаче са в състояние да изпълнят със съдържание отношенията родител – дете, поради което и целта на наложения със съдебното решение режим на лични контакти е ограничена до намаляване на негативните последици за детето. Не е спорно, че след фактическата раздяла връзката между детето и бащата не е била прекъсната, напротив – той е проявявал необходимата загриженост за него. Несъмнено, детето също е силно привързано към своя баща и с оглед така изложените обстоятелства, режимът на лични отношения между тях следва да бъде широк. Съдът споделя отчасти предложения от

ищеца режим, като следва да остави без уважение искането за уреждане на режим на лични контакти между детето и роднините по бащина линия – баба дядо и братовчеди. Същите не са страна по настоящото дело и няма как съдът да регламентира срещи с тях по реда на чл.127, ал.2 СК. Те ще имат възможност да осъществяват на контакти с детето, когато то е при баща си. С оглед изложеното, съдът намира за подходящ следния режим между ищеца и сина му:

- всяка първа и трета седмица от месеца с преспиване, като взима детето от детска градина/училище в петък след края на учебните занятия и го връща в понеделник в детската градина/училище за началото на учебните занятия;

- един месец през лятото/лятната ваканция с преспиване, който да не съвпада с платения годишен отпуск на майката, като взима детето в 9,00 ч. на първия ден и да го връща в 19,00 ч. на последния ден от и в дома му;

- в четните години – първата половина от зимната и пролетните ваканции, а в нечетните години – втората половина на зимната и пролетната ваканции с преспиване така, както са определени за съответната учебна година от Министъра на образованието, като взима детето в 9,00 ч. на първия ден и го връща в 19,00 ч. на последния ден от и в дома му;

- в четните години – през първите два дни на Великден /петък и събота/, а в нечетните години – вторите два дни /неделя и понеделник/, като взима детето в 9,00 ч. на първия ден и го връща в 19,00 ч. на последния ден от и в дома му;

- в четните години – за два дни с преспиване за рождения и именина ден на детето – 10.06 и 20.08., като в зависимост от това дали са учебни или почивни дните, ще взима детето от детската градина/училище след приключване на учебните занятия или в 9,00 ч. от дома му на самия ден и ще го връща на следващия ден в детската градина/училище за учебните занятия или в дома му в 19,00 ч.;

- за два дни с преспиване за рождения ден на бащата – 06.12 и именина му ден – 26.10, като в зависимост от това дали са учебни или почивни дните ще взима детето от детската градина/училище след приключване на учебните занятия или в 9,00 ч. от дома му на самия ден и ще го връща на следващия ден в детската градина/училище за учебните занятия или в дома

му в 19,00 ч.;

- по всяко друго време по общо съгласие между родителите.

Настоящият съдебен състав счита, че така определеният широк режим на лични отношения ще бъде в интерес на детето, което при израстването си се нуждае от активното участие на своя баща.

По предявения искове с правно основание чл.143, ал.2 СК:

Според разпоредбите на чл. 142 и чл. 143 СК родителите дължат издръжка на своите ненавършили пълнолетие деца, независимо дали са работоспособни и дали могат да се издържат от имуществото си, като размерът ѝ се определя според нуждите на лицето, което има право на издръжка и възможностите на лицето, което я дължи. Минималният размер на дължимата издръжка на едно дете се равнява на  $\frac{1}{4}$  от размера на минималната работна заплата. Минималният размер на дължимата издръжка за едно дете към настоящия момент е в размер на 195.00 лв. месечно, арг. от чл. 142, ал. 2 СК вр. с чл. 1, ал. 1 от Постановление № 497 от 29 декември 2022 г. за определяне нов размер на минималната работна заплата за страната.

По делото не се установи детето да има нужди извън обичайните, но е безспорно, че често боледува, което предполага значителни разходи за лекарства, а нерядко – и за лечение в болнично заведение.

Родителите са ангажирали доказателства за доходите си, като се установи, че тези на бащата са около 710 лева на месец, а на майката – около 950 лева. Всеки от тях плаща обичайните битови сметки и такси, като освен тях, родителят, който упражнява родителските права следва да задоволява потребностите на детето от здравословна храна, облекло според сезона, учебни помагала, развлечения и пр.

Както вече се посочи, родителят не може да бъде освободен от задължение да заплаща издръжка на детето си, тъй като такова му е вменено по закон. При положение, че в случая майката ще се грижи за детето и ще заплаща свързаните с това разходи, съдът счита, че бащата може да осигурява ежемесечна издръжка от 250.00 лв. за малолетното си дете. Този размер е близък до законовия минимум, а и самият ищец декларира, че така или иначе, освен редовно превежданите 200 лева, прави допълнителни немалки разходи за детето.

По иска с правно основание чл.127а, ал.2 СК:

Съгласно чл.127а, ал.1 СК, когато родителите не постигнат съгласие по въпросите, свързани с пътуване на дете в чужбина и издаването на необходимите лични документи за това, съдът разрешава спорът между тях. Тъй като страните са разделени и отношенията им са силно влошени, съдът приема, че такова съгласие не може да бъде постигнато. При това положение никой от родителите не би могъл да направи постъпки за издаване на лични документи на детето, нито да търси съгласието на другия за пътуването му в чужбина – чл.76, т.9 ЗБЛД. Няма съмнение, че в интерес на детето е то да пътува извън страната, това е и негово конституционно право. Поради това следва да бъде дадено разрешение, като с настоящото решение бъде заместено съгласието на всеки от двамата родители за такива пътувания и за издаване на необходимите лични документи.

Следва обаче да се остави без уважение искането на ответницата да се разреши пътуване на детето до всички държави в Европа, предвид актуалната обстановка на територията на Русия и Украйна. В този смисъл съдът счита, че пътуванията следва да се ограничат само до държавите от Европейския съюз, Кралство Великобритания (част от което е Северна Ирландия), Турция и Дубай.

Когато се касае за малолетно дете, какъвто е и настоящият случай, в негов интерес е разрешението за пътуване в чужбина да се ограничи със срок, по-кратък от навършване на пълнолетието, тъй като след изтичането му, ако между родителите все още няма съгласие за пътуване без ограничения от детето, съдът отново ще следва да бъде сезиран с искане по чл. 127а СК и ще извърши нова преценка на релевантните за разрешаването на този въпрос обстоятелства – с оглед интересите на детето, без да е изтекъл продължителен срок от време от предходното разрешение, в какъвто продължителен срок е налице вероятност за значителна промяна в обстоятелствата, респ. и опасност неговите интереси да бъдат злепоставени. Определянето на по-дълъг срок би било допустимо само в изключителни случаи – ако са налице обстоятелства с извънреден характер, които налагат даването на разрешение от съда до навършването на пълнолетие от детето, а такива не се установяват в рамките на настоящото производство /така и Решение № 244 от 03.07.\*\*\*\* г. по гр. д. № 953/\*\*\*\* г. на ВКС, IV г. о./. При това положение и с оглед спецификите на конкретния случай съдът счита, че интересите на детето предполагат то да



може да напуска територията на Република България за период от пет години.

След изтичане на този срок, в случай, че между родителите не бъде постигнато съгласие за пътуване на детето без ограничения, те разполагат с възможността отново да инициират производство по чл. 127а, ал. 2 СК, при което съдът, след като съобрази всички обстоятелства, настъпили през изтеклия петгодишен период, да се произнесе относно разрешението за пътуване.

Съгласно чл. 127а, ал.4 от СК: „Съдът може да допусне предварително изпълнение на постановеното решение”. Искане в този смисъл е направено от страните и същото следва да се уважи.

#### По отношение на разноските:

Разноски се претендират от двете страни, но такива не следва да бъдат присъждани. Като дава заместващо съгласие по чл.127а, ал.2 СК и определя мерките за лични отношения между родителя, на когото не са предоставени родителските права и детето, съдът администрира граждански правоотношения. Касае се за акт на спорна съдебна администрация на тези отношения – относно начина за осъществяване на признати и гарантирани от закона материални субективни права, който не засяга (не отрича и не признава) съществуването им. Производствата на спорна съдебна администрация са част от уредените в ГПК производства, наред със защитно-санкционните и охранителните относно характера на производството, но при разглеждането им не следва автоматично приложението на разпоредбите на чл. 78 от ГПК. Съдебното решение, което следва да изхожда от правилото за защита по най-добрия начин на интересите на малолетното или непълнолетното дете, ползва и двамата родители и затова в първоинстанционното производство всяка страна следва да понесе разноските, които е направила, независимо от изхода на спора.

На основание чл.78, ал.6 ГПК ищецът следва да заплати на съда държавна такса върху присъдената издръжка – 4% върху 36-месечните платежи или общо 360.00 лева.

Съгласно чл. 242, ал.1 от ГПК, съдът постановява предварително изпълнение на решението, когато присъжда издръжка, поради което съдът е задължен да допусне служебно предварително изпълнение, дори и без искане на страните.

Водим от горното, съдът:

## **РЕШИ:**

ПРЕДОСТАВЯ упражняването на родителските права по отношение на малолетното дете С. Д. К., ЕГН: \*\*\*\*\* на майката П. Г. Г., ЕГН: \*\*\*\*\*.

ОПРЕДЕЛЯ местоживееенето на малолетното дете С. Д. К., ЕГН: \*\*\*\*\* при майката П. Г. Г., ЕГН: \*\*\*\*\*, на адрес: гр. К., обл. П., ул. „Д.“ №\*, вх.\*, ет.\*, ап.\* или на друг адрес по местоживееенето на майката.

ОПРЕДЕЛЯ режим на лични отношения на бащата Д. С. К., ЕГН: \*\*\*\*\*, от гр. К., обл. П., ул. „В. К.“ №\* с малолетното дете С. Д. К., ЕГН: \*\*\*\*\*, както следва:

- всяка първа и трета седмица от месеца с преспиване, като взима детето от детска градина/училище в петък след края на учебните занятия и го връща в понеделник в детската градина/училище за началото на учебните занятия;

- един месец през лятото/лятната ваканция с преспиване, който да не съвпада с платения годишен отпуск на майката, като взима детето в 9,00 ч. на първия ден и да го връща в 19,00 ч. на последния ден от и в дома му;

- в четните години – първата половина от зимната и пролетните ваканции, а в нечетните години – втората половина на зимната и пролетната ваканции с преспиване така, както са определени за съответната учебна година от Министъра на образованието, като взима детето в 9,00 ч. на първия ден и го връща в 19,00 ч. на последния ден от и в дома му;

- в четните години – през първите два дни на Великден /петък и събота/, а в нечетните години – вторите два дни /неделя и понеделник/, като взима детето в 9,00 ч. на първия ден и го връща в 19,00 ч. на последния ден от и в дома му;

- в четните години – за два дни с преспиване за рождения и имения ден на детето – 10.06 и 20.08., като в зависимост от това дали са учебни или почивни дните, ще взима детето от детската градина/училище след приключване на учебните занятия или в 9,00 ч. от дома му на самия ден и ще го връща на следващия ден в детската градина/училище за учебните занятия

или в дома му в 19,00 ч.;

- за два дни с преспиване за рождения ден на бащата – 06.12 и имения му ден – 26.10, като в зависимост от това дали са учебни или почивни дните ще взема детето от детската градина/училище след приключване на учебните занятия или в 9,00 ч. от дома му на самия ден и ще го връща на следващия ден в детската градина/училище за учебните занятия или в дома му в 19,00 ч.;

- по всяко друго време по общо съгласие между родителите.

ОСЪЖДА Д. С. К., ЕГН: \*\*\*\*\* да заплаща на детето С. Д. К., ЕГН: \*\*\*\*\*, чрез неговата майка и законен представител П. Г. Г., ЕГН: \*\*\*\*\*, месечна издръжка в размер на 250.00 лв. (двеста и петдесет лева), считано от датата на предявяване на насрещния иск – 17.01.2022 г., до настъпване на законна причина за нейното изменение или прекратяване, ведно със законната лихва за всяка просрочена вноска от падежа ѝ до окончателното плащане.

ДАВА РАЗРЕШЕНИЕ на малолетното дете С. Д. К., ЕГН: \*\*\*\*\* да се издаде паспорт за задгранични пътувания по заявление по чл. 45, ал.1 ЗБЛД, подадено само от майката П. Г. Г., ЕГН: \*\*\*\*\* или само от бащата Д. С. К., ЕГН: \*\*\*\*\*, без да е необходимо съгласието на другия родител.

ДАВА РАЗРЕШЕНИЕ на основание чл. 127а, ал.2 от СК малолетното дете С. Д. К., ЕГН: \*\*\*\*\* да пътува извън пределите на Република България до страните от Европейския съюз, Република Турция и Дубай с цел туризъм, с продължителност до 14 (четиринадесет) дни за всяко едно пътуване, придружавано от баща си Д. С. К., ЕГН: \*\*\*\*\*, без да е необходимо съгласието на майката П. Г. Г., ЕГН: \*\*\*\*\*, за срок от 5 години.

ДАВА РАЗРЕШЕНИЕ на основание чл. 127а, ал.2 от СК малолетното дете С. Д. К., ЕГН: \*\*\*\*\* да пътува до всички страни в Европейския съюз, Великобритания, Турция и Дубай, на екскурзии, почивки, гостуване, лагери, обучение, лечение и др., без ограничения в броя на пътуванията, тяхната продължителност и времето, през което ще се осъществяват, придружавано от майка си П. Г. Г., ЕГН: \*\*\*\*\* или от упълномощено от нея лице, без да е необходимо съгласието на бащата Д. С.

К., ЕГН: \*\*\*\*\*, за срок от 5 години.

ОТХВЪРЛЯ искането на Д. С. К., ЕГН: \*\*\*\*\* за даване на заместващо съгласие по чл.127а, ал.2 СК извън посочените страни и срокове.

ОСЪЖДА Д. С. К., ЕГН: \*\*\*\*\* да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на РС К. държавна такса върху присъдената издръжки в размер на 360.00 лв. (триста и шестдесет лева).

ДОПУСКА предварително изпълнение на решението в частта за присъдената издръжка и заместващото съгласие по чл.127а, ал.2 СК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред О. с. – П. в двуседмичен срок от връчване на съобщението до страните.

**ЦЧ**

**Съдия при Районен съд – Карлово:** \_\_\_\_\_